

Arrest

nr. 127 592 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 juni 2013 het Rijk binnen en diende op 14 juni 2013 een asielaanvraag in. Op 19 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 5 juni 1972 geboren in de Tezu settlement in Lohit, Arunachal Pradesh (India). U bent een boeddhist van Tibetaanse afkomst. U

ging naar school tot de achtste graad. Nadien hebt u steeds als landbouwer in uw settlement gewerkt. Van oktober 2008 tot eind januari 2009 verkocht u truien in Gatseyabath, waar u toen een huis huurde. Bovendien was u sinds 2011 werkzaam als secretaris bij het Local Tibetan Assembly van uw settlement. Op 24 oktober 2012 reed u met de moto van uw settlement naar de markt. Onderweg kwam u een groepje lokale Indiërs tegen. Een van hen ging opzettelijk in uw weg staan, waardoor u hem lichtjes raakte. Hij viel op de grond en bezeerde zijn elleboog. Hij en enkele van zijn vrienden begonnen problemen te maken. Ze sloegen u en eisten dat u geld zou betalen. U gaf hen 500 IR. Dit vonden ze niet genoeg, dus u nam hen mee naar uw huis om hen nog 4500 IR te geven. Ook dit vonden ze te weinig. Ze eisten 150.000 IR, zoveel geld had u echter niet in huis. Ze kwamen nog eens terug op 25 oktober 2013. Toen bleek dat u het door hen gevraagde geld niet kon geven, sloegen ze u waar uw moeder en zoon bij stonden. Op 28 oktober 2013 kwamen ze nog een keer naar uw huis. U zei hen toen dat u zoveel geld niet in een keer kon betalen, maar dat u het hen beetje bij beetje zou geven. Uw moeder vond het voor u niet veilig meer in de wijk. Ze zei dat u beter ergens anders kon gaan wonen. Daarom huurde u vanaf november 2012 in een huurhuis in Shilong, Meghalaya. U baatte daar een restaurant uit. In maart 2013 ontmoette u in uw restaurant een smokkelaar die u vroeg of u naar het buitenland wilde. Omdat Tibetanen in India regelmatig problemen ondervinden met de lokale bevolking en u hoopte meer rechten te krijgen in het buitenland, stemde u hiermee in. Op 10 juni 2013 vertrok u naar Kalkutta. Van hieruit verliet u op 12 juni 2013 India. U kwam in België aan op 13 juni 2013, waar u op 14 juni 2013 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw rijbewijs, uw geboorteakte, een attest van het bureau van Tibet in België, een attest van de Central Tibetan administration (CTA), een attest in verband met uw werkzaamheden bij de Local Tibetan assembly, een foto van u met uw zoon, een foto van uzelf met de Dalai Lama in uw settlement en de envelop waarmee de documenten naar u werden verstuurd. Tevens legt u een kopie voor van de geboorteakte van uw zoon.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 12 juni 2013. U woonde steeds in de Tezu settlement. U ging naar school tot de achtste graad. Nadien werkte u steeds als landbouwer in uw settlement. In 2008 verkocht u gedurende een winter truien in Gatseyabath, waar u toen een huis huurde. Bovendien was u sinds 2011 werkzaam als secretaris bij het Local Tibetan Assembly van uw settlement. Vanaf november 2012 woonde u in Shilong, waar u een restaurant uitbaatte (CGVS p.2-3, 7-8).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende

regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS p.8).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u onvoldoende ernstige elementen naar voren brengt om te kunnen concluderen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Immers het enige concrete incident dat u aanhaalt, meer bepaald dat u werd afgeperst door enkele Indiërs nadat u een van hen met uw moto raakte, dateert van oktober 2012 (CGVS p.11, 16). De laatste keer dat u hierdoor in aanraking kwam met uw afpersers dateert van 28 oktober 2012 (CGVS p.15). U bleef nadien nog gedurende **meer dan een half jaar in India**, zonder dat u verdere problemen ondervond. Zo verbleef u maandenlang probleemloos in Shilong. In Shilong was u in staat een restaurant uit te baten. U verklaart dat u besloot te vertrekken nadat een smokkelaar u dit circa maart 2013 voorstelde. Voordien zou u helemaal **niet van plan** geweest zijn India te verlaten. Dit getuigt allerm minst van een gegronde vrees omwille van voorgehouden afpersing temeer daar er, op het moment dat u besliste uit India te vertrekken, niets specifiek gebeurde dat hiertoe aanleiding gaf (CGVS p.3, 15, 17). Bovendien geeft u zelf aan dat er geen reden was waarom u niet in Shilong kon blijven (CGVS p.17).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u sinds 28 oktober 2012 geen overtuigende aanwijzingen kan opgeven dat u nog wordt gevisieerd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Uw moeder, broer en kind verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres in de Tezu settlement als u toen uw vermeende problemen zich voordeden. Zij kenden geen problemen meer of werden niet benaderd door uw afpersers. Het enige wat uw moeder aanhaalt is dat ze de personen die u afpersten nog twee keer in de buurt van uw huis had zien rondlopen. Ook de burens zouden dit gezien hebben. Verder gebeurde er niets (CGVS p.5-7, 15). Dit is **een onvoldoende ernstige aanwijzing** om te kunnen worden beschouwd als een indicatie dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren temeer u zelfs niet geïnformeerd tot wanneer die personen in de buurt van uw huis bleven rondhangen (CGVS p.15). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging correct in te schatten.

Voorts hebt u nagelaten om bij de politie een klacht in te dienen omtrent hetgeen u overkwam. Noch hebt u bij de Tibetaanse autoriteiten in India of een andere organisatie hulp ingeroepen (CGVS p.16). Dit alles wijst erop dat uw vermeende problemen onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder dient te worden opgemerkt dat u de naam niet kan opgeven van de persoon die u heeft aangereden, noch van een van de personen die u kwamen afpersen, hoewel deze persoon en zijn vrienden wel aan de oorsprong van uw problemen liggen (CGVS p.11, 15).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u **geen enkel begin van bewijs** voorlegt ter staving van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Met betrekking tot uw verklaring dat u als Tibetaan minder rechten heeft of minder respect krijgt in India dan Indiërs, moet worden opgemerkt dat u hiermee evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, verklaart u dat de overheid jullie weliswaar goed behandelt, maar dat de lokale mensen problemen veroorzaken. Hierop doorgevraagd verwijst u naar de afpersing (CGVS p.17-18+16), dewelke zoals hierboven uiteengezet geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie inhoudt. Daarnaast verwijst u naar het feit dat wanneer jullie koeien het gras van een boerderij van Indiërs opaten, jullie hiervoor een boete moesten betalen (CGVS p.18). Ook dit kan niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtig feit om gewag te maken van vervolging zoals bedoeld in diezelfde conventie.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees om, in geval van terugkeer, vermoord te worden, kan niet overtuigen. Het betreft een louter hypothetische vrees die u niet aannemelijk kan maken. Gevraagd waarop u zich baseert, haalt u echter geen aanwijzingen aan die betrekking hebben op uw persoon. U komt niet verder dan te verwijzen naar een jongen die vermoord is door onbekende Indiërs. Bovendien weet u niet waarom vermoord was (CGVS p.20). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat echter niet om de vluchtelingenstatus te verwerven. U dient deze vrees nog steeds aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is, daar uw vrees voor vervolging eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op concrete feiten.

Uw vrees uw verblijfsrecht te verliezen in geval van terugkeer maakt u evenmin aannemelijk daar, zoals hierboven reeds uiteengezet, uit informatie blijkt dat Tibetanen hun verblijfsrecht, ook na een lang verblijf in het buitenland, terug kunnen opeisen wanneer ze terugkeren naar India.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u in India een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. U verklaart dat u nooit een IC heeft aangevraagd aangezien u nooit van plan was het land te verlaten. Echter uw verklaringen omtrent uw voorgehouden reisweg met valse documenten zijn echter dermate vals dat er geen geloof aan kan worden gehecht en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u wel degelijk over een IC beschikte, waarmee u ook reisde.

Vooreerst kunt u geen geloofwaardige verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Europa zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 550.000 IR (omgerekend ongeveer 6540 euro), terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS p.20). Het loutere feit dat alles heel snel gebeurde overtuigt helemaal niet (CGVS p.9, 19). Immers, zoals hierboven reeds werd beargumenteerd dateerden uw problemen van oktober 2012 en had u er voor maart 2013 zelfs nog niet aan gedacht India te verlaten. Bovendien gaf u zelf aan dat er geen redenen waren waarom u niet in Shilong kon blijven. U blijkt dus totaal geen haast gehad te hebben uit India te vertrekken. U had dus evengoed nog enkele maanden langer kunnen wachten tot de nodige reisdocumenten in orde waren, zodat u geen gebruik hoefde te maken van een smokkelaar, wat u zeer veel kostte, en zodat u legaal zou kunnen reizen. U had immers geen problemen met de Indische autoriteiten.

Vooreerst wordt vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw reisweg. U kunt het valse paspoort dat u zou gebruikt hebben niet voorleggen. Noch kunt u uw instapkaart, ticket of bagagesticker voorleggen.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele Registration Certificate for Tibetans (RC), uw green book, uw rijbewijs, uw geboorteakte, een attest van het Belgische bureau van Tibet, een attest van de Central Tibetan administration (CTA), een attest in verband met uw werkzaamheden bij de Local Tibetan Assembly, de envelop waarmee de documenten naar u werden verstuurd en een kopie van de geboorteakte van uw zoon. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De foto's die u voorlegde hebben geen uitstaans met uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 June 2013, <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Chine/Inde:situation des réfugiés tibétains en Inde, reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>;

UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;

EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees,

<http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7il/india.htm>;

VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile",

http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 10 oktober 2013, <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
 Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
 Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; "
 They Say We Should be Grateful" Mass Relhousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China, Human Rights Watch, juni 2013, http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613_webwco-ver-O.pdf;
 2012 International Religious Freedom Report - Tibet, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
 China: country of origin information (COI) Report, UK Home Office, 24 augustus 2011;
 Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
 More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
 North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari.

Verzoeker legt ter terechtzitting nog zijn originele RC voor en legt een aanvullende nota met volgende stukken neer: stuk 21: dit betreft een verklaring die ook werd ondertekend door de ambassade van India te Brussel na de aanvraag tot een IC. Men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Tibet Bureau diende te wenden. Dit haalt de verklaringen van verweerster onderuit als zou men (makkelijk) een IC kunnen bekomen via de ambassade hier; stuk 22: dit betreft de verklaring van de begeleider die mee was naar de ambassade over wat daar is gebeurd en staft opnieuw het ongelijk van verweerster. Deze persoon is werkzaam in drie vluchtelingen VZW's; stuk 32 (lees 23): dit betreft een studie van het IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de vluchtelingenconventie echter wordt verwezen naar de situatie van Tibetanen in India en wordt geconcludeerd dat Tibetanen niet dezelfde basisrechten hebben als Indiërs en daarom niet kunnen uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1E vluchtelingenconventie. Deze redenering kan naar analogie worden toegepast; stuk 24: het betreft hier een origineel krantenartikel dat aantoont hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India; stuk 25: dit betreft het bewijs dat beide zaken: EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13 en EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13 nog altijd hangende zijn voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg."

Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014, een "*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*", UNHCR, februari 2003 en een "*COI Focus "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)"*", van 29 januari 2014.

Bij een schrijven van 22 mei 2014 voegt de verwerende partij een COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en een COI Focus "*China – Bepaling van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland*" van 19 mei 2014.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, de schending van het non-refoulement beginsel en de schending van de materiële

motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van het beginsel van non-refoulement; de schending van artikel 3 EVRM; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de schending van artikel 3 EVRM.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Verzoekende partij vraagt ter terechtzitting om de aanvullende nota van verwerende partij van 23 mei 2014 met de bijgevoegde COI Focus *“China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* van 25 maart 2014 en de COI Focus *“China – Bepaling van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland”* van 19 mei 2014 uit de debatten te weren. Aangezien de verwerende partij -zoals ter terechtzitting kan blijken- deze bijkomende COI niet heeft overgemaakt, in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt deze COI toegevoegd aan de aanvullende nota van 23 mei 2014 uit de debatten geweerd. Verwerende partij bevestigt dat de bijkomende informatie in deze update *in casu*, niet essentieel is.

Nopens het land van herkomst

2.5. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerdte identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.7. Er bestaat geen betwisting over verzoekers identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoeker is geboren te Tezu, India op 5 juni 1972 en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (Green Book). Verzoeker legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van zijn ouders of grootouders. Verzoeker beschikt over een Registration Certificate (RC), uitgereikt in 2007 en telkens verlengd tot 2013.

2.7.1. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat hij, zijn (groot)ouders bekend zijn bij de Chinese

autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat zowel zijn vader als zijn moeder als kleine kinderen in 1959 naar India zijn vertrokken (zie informatie bij het administratief dossier). Aldus kan niet worden afgeleid dat verzoekers (groot)ouders door de Chinese autoriteiten zouden zijn geregistreerd als Chinese onderdanen gezien ze net vertrokken naar India om zich niet onder het Chinese bewind te vestigen en om hun trouw aan de Dalai Lama te bevestigen. Verzoekers ouders hebben zich aldus geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning (zie administratief dossier). Verzoeker is geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China.

2.7.2. Verzoeker verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door hem neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar hij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoeker (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "*problematiek en de cumulatieve voorwaarde*" en de inwerkingtreding van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.8. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refolement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoont vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit verzoekers asielrelaas. Verzoeker verkreeg in 2007 een *Registration Certificate* (RC) dat telkens verlengd werd tot in 2013. Verzoeker heeft steeds een legaal verblijf gehad in India zoals ook kan blijken uit zijn RC, die continu verlengd werd. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (*COI Focus* "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information*

Pertaining Tibetan Nationals”). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit, ook van zijn eigen familie. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en een langere geldigheid krijgen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoeker niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige landeninformatie wellicht nu de zaak dateert van 30 september 2004. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.10. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.11. Daarenboven kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 25), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.12. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI’s vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoeker zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China hem al zou toelaten tot het grondgebied. Daar waar verzoeker een internetbericht “*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*” toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China.

2.13. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoeker is geboren in India waar hij zijn hele leven heeft gewoond tot hij naar België kwam. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaans beschouwd (Green Book). Zijn familie heeft zich in India gesetteld, zij hebben grond

ontvangen om te bewerken en in hun onderhoud te voorzien (zie CGVS-gehoor). Verzoeker en zijn familieleden hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven.

2.14. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Hij woonde en werkte zonder werkelijke problemen in India. Verzoeker stelt dat hij wordt afgeperst naar aanleiding van een verkeersongeval (gehoor p. 11-13), wat echter geen vluchtelingenrechtelijke vervolging is. Verzoeker is niet naar de dokter/ziekenhuis geweest, noch heeft hij enig beroep gedaan op de Indiase of Tibetaanse autoriteiten (gehoor p. 13, p. 16). Nog daargelaten dat verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit kan blijken dat de Tibetanen geen beroep kunnen doen op de Indiase autoriteiten, stelt de Raad vast dat verzoeker hiertoe zelfs nooit enige poging ondernomen heeft, wat hem ten eerste kan worden aangerekend. Immers internationale bescherming kan pas verkregen worden bij een gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker is na dit voorval naar Shilong vertrokken, waar hij geen problemen ondervond zodat hij -voor zover noodzakelijk- over een vestigingsalternatief beschikte. Ook zijn moeder heeft geen problemen ondervonden (gehoor p. 15). Verzoekers beweerde problemen kunnen hoe dan ook geen actuele vrees uitmaken. Verzoeker haalt geen vluchtelingenrechtelijke noch een actuele vervolging aan, noch maakt hij aannemelijk persoonlijk geïmponeerd te zijn. Daarenboven kon hij zich succesvol hervestigen en haalt hij geen andere feiten of redenen aan (gehoor p. 16, p. 17). Verzoeker is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.15. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Hij heeft zijn familie die legaal in India verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet kan terugkeren naar India en zijn familie. Verzoeker zou ervoor gekozen hebben illegaal te reizen, wat hij niet aantoonst en ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen. Het is niet aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn. Verzoekers attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden, wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 21 en 22) niet blijken dat hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker die slechts beweert maar niet aannemelijk maakt dat hij geen IC heeft. Voor zover verzoeker volhoudt geen geldige IC te bezitten - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuwe reistitel kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.16. Ten slotte stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *"Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden geïmponeerd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch

ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier überhaupt weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.17. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.18. Verzoeker is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.20. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK